

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Dt 14, 3 – 20

Text: Sk 10, 9 – 16 *Druhého dne, právě když se blížili k městu, vyšel Petr za poledne na rovnou střechu domu, aby se modlil. Pak dostal hlad a chtěl se najíst. Zatímco mu připravovali jídlo, upadl do vytržení mysli: Vidí, jak se z otevřeného nebe cosi snáší; podobalo se to veliké plachtě, kterou spouštějí za čtyři cípy k zemi. Byly v ní všechny druhy živočichů: čtvernožci, plazi i ptáci. Tu k němu zazněl hlas: "Vstaň, Petře, zabíjej a jez!" Petr odpověděl: "To ne, Pane! Ještě nikdy jsem nejedl nic, co poskvřňuje a znečišťuje." Ale hlas se ozval znovu: "Co Bůh prohlásil za čisté, nepokládej za nečisté." To se opakovalo třikrát a zase to všechno bylo vyneseno vzhůru do nebe.*

Petr se v době oběda modlí na střeše svého domu. Zřejmě tam má ještě i nějaký přístřešek nebo pergolu. Dnes bychom řekli, že se šel modlit na terasu. Kdo máte doma nějakou terasu nebo zahradní domek, pravděpodobně tam v létě grilujete, nebo si dáte po obědě kávu nebo tam jen tak sedíte a odpočíváte. Petr je v tomto směru pro nás velmi inspirující. On se chodí na terasu modlit. Dělá to v poledne, uprostřed dne, v rámci polední siesty. Ne, že by až večer, kdy už leží v posteli, si vzpomněl, že se dnes ještě nepomodlil a že už na to ani nemá sílu a usne. On se modlí v poledne. Uprostřed pracovního dne. Ve frontě na oběd – tedy zatímco mu připravovali jídlo. V té chvíli dovede vypnout, neřeší pracovní věci, nestresuje se, že nestíhá. Má prostě pauzu na modlitbu.

A na co v modlitbě před obědem myslí? Překvapivě myslí na jídlo. Představuje si, co asi dnes bude k obědu. No co asi, samozřejmě jako vždy, košer jídlo. A teď ho napadne: Co by se stalo, kdyby to jídlo nebylo košer! Kdyby dostal k jídlu nějakou havěť. Najednou nemohl tu myšlenku zahnat. Už to vidí, jak se z otevřeného nebe cosi snáší; podobalo se to veliké plachtě, kterou spouštějí za čtyři cípy k zemi. Byly v ní všechny druhy živočichů: čtvernožci, plazi i ptáci. Tu k němu zazněl hlas: "Vstaň, Petře, zabíjej a jez!" Petr odpověděl: "To ne, Pane! Ještě nikdy jsem nejedl nic, co poskvřňuje a znečišťuje." Ale hlas se ozval znovu: "Co Bůh prohlásil za čisté, nepokládej za nečisté." Petrovi tato představa vířila hlavou pořád dokola. Tedy, abych byl přesný, celkem třikrát. A je tam také napsáno, že Petr nad tím úporně přemýšlel.

I my tedy úporně přemýšlejme, co bychom dělali, kdybychom měli podobné vidění jako Petr: Třeba, že by se nám zjevila plachta a v ní věci, kterých jsme se dosud nikdy ani nedotkli a kterým se úzkostlivě vyhýbáme. Co by to tak mohlo být? Co by bylo v té naší plachtě? Úporně přemýšlejte.

Provokativnost Petrova vidění je v tom, že sám Bůh Petra vyzývá, aby porušil Mojžíšův zákon. A to je něco velmi těžko pochopitelného. Že by Bůh vyzýval k porušení svých přikázání, která sám vydal? Vždyť co je psáno, to je dáno. Prorocká vidění se přece mají poměřovat biblí, a když jsou s ní v rozporu, tak nemohou být od Boha. Petrovi toto vidění zcela nabourává jeho víru!

Proto striktně odmítá: „To ne, Pane! Ještě nikdy jsem nejedl nic, co poskvřňuje a znečišťuje.“ Je zajímavé, že Petr to vidění nevnímá jako ďábelské pokušení, ale jako Boží hlas, jako pokračování modlitby, kdy stále rozmlouvá s Bohem. Je to jakýsi zápas s Bohem o porozumění Písmu. Modlitba jako úporné přemýšlení. Je opravdu možné, aby Bůh vybízel člověka k překročení zažitých rituálních předpisů vlastního náboženství? Pane, ještě nikdy jsem nejedl nic nečistého. Ještě nikdy jsem se nekamarádil s jinověrcem. Ještě nikdy jsem se nemodlil spolu s katolíkem, natož abych s ním absolvoval jeho křížovou cestu.

Ještě nikdy jsem nezpíval chvály s letničnicemi. Ještě nikdy jsem se nesnížil k tomu, abych bral vážně pocity a předsudky nevěřících. Vždy jsem se vyhýbal tomu, co by mohlo moji evangelickou víru a identitu narušit a kontaminovat. To po mně, Pane, nemůžeš chtít!

Petr je z toho vidění zmatený. Všechno se v něm bouří. Ale do jeho myšlenek mu neustále znovu zaznívá: „Co Bůh prohlásil za čisté, nepokládej za nečisté.“

Zatímco Petr úporně přemýšlel, co to jeho vidění může znamenat, přišli k jeho domu poslové od Kornélia, plukovníka římské armády s prosbou, aby šel s nimi do Korneliova domu. Zbožný žid by nikdy do pohanského domu nevstoupil. Židé se s pohany nestýkali, protože setkání s pohanem je poskvřovalo a znečišťovalo stejně jako kdyby jedli nečisté pokrmy. A Petrovi bylo v tu chvíli jasné, co jeho vidění znamená.

Proto hned druhého dne šel s nimi. V Korneliově domě se to hemžilo pohany jako havětí v nebeské plachtě. Petr k nim promluvil: „Dobře víte, že židům není dovoleno stýkat se s pohany a navštěvovat je. Mně však Bůh ukázal, abych si o žádném člověku nemyslel, že styk s ním poskvřuje nebo znečišťuje... Nyní skutečně vidím, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé.“ A Petr poté zvěstoval všem shromážděným evangelium o Ježíši Kristu. Ještě když Petr mluvil, sestoupil Duch svatý na všechny, kteří tu řeč slyšeli.

Bratři a sestry, tady došlo k naprosto revoluční události. Křesťanství překročilo hranice židovského národa. Ne, že by před tím židovství nepřijímalo mezi sebe zbožné pohany. Existovali proselyté, kteří přijali obrízku. Ale zde se poprvé do Božího lidu počítají věřící lidé, aniž by se museli napřed stát židy. Díky tomuto Petrovu odvážnému kroku smíme i my, pohané, věřit v Krista.

Petrovo překročení prahu Korneliova domu byl revoluční, avšak nikoliv jednorázový akt. Po vzoru Petrově i my smíme a máme překračovat hranice svých předsudků, své religiozity a zbožnosti. Nejde jen o konfesijní rozdíly, ale především o překonání vlastní nevědomé bigotnosti své víry. Věrnost poznané pravdě nemá nic společného s nesnášenlivostí a distancováním se od těch, kteří jsou z jiného ovčince. Sám Ježíš říká: „Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ty musím přivést.“

Bratři a sestry, ani nevíme, jak těžké bylo pro Petra překročit práh pohanského domu. Ale víme, jak těžké bývá pro nás překonat své zažitě předsudky, postoje, zásady a přesvědčení, o kterých si myslíme, že jsou hájením věčné Boží pravdy. Bůh sám naši víru nabourává. Pokusme se i my trochu pohrbat v té naší plachtě plné nečistých zvířat, kterých se štítíme, ale která nám Bůh staví před oči, abychom se podívali, co všechno nebo kdo všechno tam je. A než bude oběd, tak v klidu na terase úporně přemýšlejme nad slovem Písma: „Co Bůh prohlásil za čisté, nepokládej za nečisté.“ Amen.

Modlitba: *Pane, dej, ať netrídíme lidi, protože to není náš úkol. Ty nás učíš překračovat hranice, budovat mosty, zvěstovat evangelium všemu stvoření. Dej, ať víra lidí spojuje, vždyť ty jsi jediný Bůh a Otec všemohoucí. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, ty jsi poslal své apoštoly do celého světa. Dej, ať se ani my světa nestráníme. Dej, ať přicházíme s evangeliem, kamkoliv nás pošleš. My často ani nepočítáme s tím, že někde na tvé slovo čekají. Nemyslíme si, že by na evangelium byl někdo zvědavý. A přesto tomu tak je. Prosíme, nauč nás tvou lásku přinášet všude tam, kde je jí málo. Nauč nás tebe zvěstovat tam, kde tě neznají. Nauč nás nebát se nových výzev, nových setkání a nových lidí. Nauč nás překračovat hranice sboru, bořit bradby mezi lidmi, rozvíjet nové vztahy. Prosíme za lidi neznalé Písma, za lidi hladové po tvém slovu, za lidi, toužící po společenství. Prosíme za mír ve světě, za pokoj ve společnosti, za lásku v rodinách, za úctu mezi lidmi. Vždyť jsme všichni děti jednoho Otce v nebesích. Amen.*